

Οδοιπορικό στον τόπο που έζησαν οι «νύφες του Χριστού»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

16 Μαρτίου 2014 Αικατερίνα Σάζνεβα, «Μοσκόβσκι Κομσομόλετς»

Γνωριμία με την ηγουμένη της Μονής της Αγίας Θέκλας, στη Συρία, πριν και μετά την τρομακτική περιπέτεια της πολύμηνης απαγωγής της από ριζοσπάστες ισλαμιστές. Μια επίσκεψη σε ένα από τα παλαιότερα ελληνορθόδοξα μοναστήρια στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, πριν και στη διάρκεια των ενόπλων συγκρούσεων στη Συρία.

Η Μητέρα Πελαγία, ηγουμένη ενός από τα παλαιότερα μοναστήρια στον κόσμο, της ελληνορθόδοξης Μονής της Αγίας Θέκλας στη Συρία, ελευθερώθηκε μαζί με άλλες δώδεκα μοναχές μετά από τρεις μήνες αιχμαλωσίας από τρομοκράτες.

Για την τύχη όμως των δύο ορθοδόξων μητροπολιτών, που είχαν απαχθεί στη Συρία πριν από ένα χρόνο, ακόμα δεν ξέρουμε τίποτα. Οι επίσκοποι αγνοούνται, ωστόσο φήμες και μια κινητικότητα που παρατηρείται σε πολλά επίπεδα στη Μέση Ανατολή, τροφοδοτεί μια συγκρατημένη αισιοδοξία για τη τύχη τους.

Μετά την ελευθέρωση τους, οι μοναχές μετεφέρθησαν σε ένα σανατόριο του Πατριαρχείου Αντιοχείας στη Δαμασκό. Εκεί, επισκέφτηκε τις καλόγριες η Βαλεντίνα Λάντσεβα, επικεφαλής του Ιδρύματος «Πνευματική κληρονομιά του Αγίου Αποστόλου Παύλου», που δραστηριοποιείται σε εμπόλεμες περιοχές της

Συρίας. Η ίδια, διηγήθηκε για τη συνάντησή της με την ηγουμένη και για την τρίμηνη περιπέτεια των μοναχών.

«Τα μάτια της Μητέρας Πελαγίας, παραμένουν το ίδιο βελούδινο-μαύρα, άλλα το πρόσωπό της δείχνει ακόμα καταβεβλημένο», λέει η Λάντσεβα. Σε κοιτάει απαλά και προσεκτικά. Και ρωτάει για τους φίλους της από τη Ρωσία. Και τους θυμάται όλους. Και για όλους και όλες, έχει ένα καλό λόγο να πει και δίνει την ευχή της...

Στους ιερούς τόπους των χριστιανών στη Συρία

Η ανταποκρίτρια της εφημερίδας «Μοσκόβσκι Κομσομόλετς» Αικατερίνα Σάζνεβα, είχε συναντηθεί με τη Μητέρα Πελαγία στη Συρία πριν από τρία χρόνια, όταν δεν υπήρχε πόλεμος στη χώρα. Ας δούμε κάποιες από τις εικόνες που είχε μοιραστεί σ' εκείνο το οδοιπορικό:

«... Ο δρόμος περνάει μέσα από φαράγγια με τα λευκά βράχια να υψώνονται στον ουρανό. Το στενό μονοπάτι μέσα από τα βράχια, φαίνεται από ψηλά σαν λεπτό ρυάκι που διασχίζει τον ορεινό όγκο. Εκεί, προστατευμένο από την απομόνωση των βουνών, βρίσκεται ένα από τα παλαιότερα χριστιανικά μοναστήρια στον πλανήτη. Εβδομήντα χρόνια ζούσε εδώ σαν ερημίτισσα, η μαθήτρια του Αποστόλου Παύλου, Θέκλα. Στη θέση του καταφυγίου της, μετά το θάνατό της, δημιουργήθηκε ένας οικισμός από γυναίκες, που αυτοαποκαλούνταν «νύφες του Χριστού», οι πρώτες μοναχές στην περιοχή. Κοντά στο μοναστήρι, βρίσκεται το μικρό χωριό Μααλούλα (Maalulya), ο τελευταίος τόπος στον πλανήτη που μιλούν τα Αρχαία αραμαϊκά, τη γλώσσα του Ιησού Χριστού.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΠΕΛΑΓΙΑ

Την Ιερά Μονή, διοικεί η Μητέρα Πελαγία. Είναι περίπου 60 ετών. Είναι ένα από τα πιο σεβαστά και σημαίνοντα πρόσωπα της ελληνορθόδοξης Εκκλησίας (Πατριαρχείο) της Αντιοχείας, συγγενής του προέδρου Μπασάρ Άσαντ. Ο Άσαντ και η σύζυγός του, έχουν επισκεφθεί αρκετές φορές το μοναστήρι, φέρνοντας δώρα στα αγόρια και τα κορίτσια που φιλοξενούνται στο ορφανοτροφείο του μοναστηριού. Η φωτογραφία της Μητέρας με τον πρόεδρο κρεμόταν σε κεντρικό σημείο της εισόδου. Πάνω από την πόρτα που οδηγούσε στην κουζίνα.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος, οι μοναχές και οι ντόπιοι ούτε καν να φανταστούν δεν τολμούσαν, ότι θα ερχόταν κάποια στιγμή που πολεμιστές θα διατάρασσαν την ειρήνη στο αρχαίο μοναστήρι και θα άλλαζαν τον κόσμο τους για πάντα. Στη Μονή, όλα φαίνονταν τόσο ήρεμα και ήσυχα, όπως και χίλια χρόνια πριν. Στο μόνο που διαφέρει το σήμερα από το τότε, είναι τα πλήθη των περιέργων τουριστών που σαρώνουν τα αναμνηστικά στο τοπικό καταστήματα δώρων. Τα μπουκάλια με

το εκκλησιαστικό οίνο ποικιλίας «καγκόρ» στα κελάρια, συνεχίζουν να μαζεύουν σκόνη, ωριμάζοντας με το χρόνο... Και ύστερα, ήρθε ο πόλεμος. Και μέσα στα δύο χρόνια των ένοπλων συγκρούσεων, ήμασταν οι πρώτοι ξένοι που πέρασαν ξανά από αυτά τα μέρη.

Η ζωή στο μοναστήρι

Στο σαλόνι της, η ηγουμένη μας έδειξε τα πακέτα που έχουν αποσταλεί στο πλαίσιο της ανθρωπιστικής βοήθειας από τη Ρωσία, που ήδη τα τακτοποιούσαν οι μοναχές.

Διανυκτερεύσαμε σε κελιά μοναχών, λαξευμένα μέσα στους βράχους εδώ και δύο περίπου χιλιάδες χρόνια. Έπρεπε, το πρωί στις έξι, όπως και το απόγευμα την ίδια ώρα, να είμαστε στην εκκλησία για τον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία και τον Εσπερινό, αντίστοιχα. Εγώ, σαν μια κοσμική δημοσιογράφος, αγνόησα την πρώτη βραδινή και στη συνέχεια και την πρωινή Λειτουργία. Το μόνο που άκουσα μέσα στο βαθύ και γλυκό ύπνο τα χαράματα, ήταν ένα μακρινό βουητό, το μεταλλικό κουδούνισμα από τις καμπάνες του μοναστηριού.

Στο τέλος, με πήρε ο ύπνος και έχασα ακόμα και το πρωινό γεύμα. Οι συνάδελφοί μου, πιο ευγενικοί και πειθαρχημένοι στις υποχρεώσεις τους, όταν τελικά εμφανίστηκα στην Τράπεζα, εξέφρασαν όλα όσα σκέφτονται για μένα ...

«Αφήστε την ήσυχη. Ο καθένας, είναι ελεύθερος να αποφασίσει ο ίδιος για το τι θα κάνει στη διάρκεια της διαμονής του στη Μονή», ξαφνικά, μίλησε παίρνοντας το μέρος μου, η Μητέρα. Ήταν τόσο απρόσμενα αυτά τα λόγια στήριξης, ειδικά όταν ξέρεις πόσο αυστηρά συμπεριφέρονται στους τεμπέληδες και κοπανατζήδες επισκέπτες - περιηγητές, οι ρώσοι ιερείς.

Από τότε, δεν αργούσα πλέον ούτε λεπτό. Για τρεις ημέρες, η Μητέρα μας φρόντιζε σαν να ήμασταν παιδιά της. Στο γειτονικό χωριό, μπορούσαμε να κινηθούμε ελεύθερα μέσα σε ένα λαβύρινθο από στενά δρομάκια και απότομα βράχια, από τον ένα Ναό στον άλλο και μόνο μία φορά στο δρόμο για την αρχαία καθολική Εκκλησία των Αγίων Σέργιου και Βάκχου, καθώς οι φιλόξενοι ντόπιοι μας προειδοποίησαν, ότι η κατάβαση σε αυτό το τμήμα του δρόμου είναι επικίνδυνη! Εδώ και μερικές ημέρες, στην περιοχή παραμόνευε ο κίνδυνος με την μορφή του ελεύθερου σκοπευτή. Οι περισσότεροι κάτοικοι του χωριού έφευγαν, φοβούμενοι εισβολή από τους αντάρτες. Αλλά η Μητέρα Πελαγία και οι μοναχές, αποφάσισαν να μην αφήσουν το μοναστήρι υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Τα παιδιά από το ορφανοτροφείο και τους πρόσφυγες, αποφασίστηκε να τους στείλουν στην πιο ασφαλή Δαμασκό...»

Η απαγωγή

...Και λίγους μήνες αργότερα, στις 2 Δεκεμβρίου 2013, στο μοναστήρι εισέβαλλαν οι τρομοκράτες. Ήταν μια ομάδα ενόπλων ριζοσπαστών ισλαμιστών. Πήραν τις καλόγριες στο κρησφύγετο τους στη Γιάμπρουντ (Yabrud), μια πόλη κοντά στα σύνορα του Λιβάνου, η οποία μόλις πρόσφατα είχε γίνει το πεδίο μιας σκληρής μάχης. Οι ένοπλοι αντάρτες αισθάνθηκαν ότι έχουν τον πλήρη έλεγχο της περιοχής. Οι μοναχές επανειλημμένα μεταφέρονταν από τόπο σε τόπο, φυλάσσονταν τότε σε αγροτικά σπίτια, τότε σε βίλες στην εξοχή, ακόμα και σε υπόγεια κελάρια. Δεν ξυλοκοπήθηκαν, δεν βασανίστηκαν, δεν τις άφησαν να πεινάσουν, τις έδιναν να πιούν καθαρό νερό. Τις καλούσαν όμως να απαρνηθούν την πίστη τους και να αποκηρύξουν δημοσίως τον πρόεδρο της Συρίας (Μπασάρ Άσαντ). Οι μοναχές αρνήθηκαν κατηγορηματικά.

«Τρεις μήνες και επτά ημέρες οι φυλακισμένες μοναχές, δεν ήξεραν τι γίνεται και αγωνιούσαν για την τύχη που τους επιφύλασσαν οι απαγωγείς. Οι ίδιες λένε, ότι στο μόνο που πίστευαν ήταν η βοήθεια το Θεού. Ήξεραν, ότι η Εκκλησία συμμετέχει ενεργά σε όλες τις δυνατές και πιθανές κατευθύνσεις για να εξασφαλίσει την απελευθέρωσή τους. Γνώριζαν και ότι οι Αρχές, η νόμιμη κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Άσαντ, αγωνίζονται γι' αυτές», διηγείται η Βαλεντίνα Λάντσεβα. Η Λάντσεβα, πέταξε αμέσως στη Δαμασκό όταν έμαθε, ότι η ηγουμένη και οι μοναχές απελευθερώθηκαν.

«Και τότε την είδα ξανά! Η Μητέρα, ήρεμη, αλλά πολύ κουρασμένη, βγαίνει από το ασανσέρ, συνοδευόμενη από τις μοναχές και χαιρετάει τους συγγενείς και φίλους που είχαν έρθει για να τη δουν και να την συγχαρούν για την ελευθέρωσή της από την αιχμαλωσία». Η περιπέτεια, μια ακόμα σελίδα στη υπερ-χιλιετή ιστορία της

Ιεράς Μονής, τελείωσε με αίσιο τρόπο...

Το πρωτότυπο άρθρο βρίσκεται στην ηλεκτρονική διεύθυνση: www.mk.ru

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr